

“Ηχοδρόμια”

για ορχήστρα εγχόρδων

Το έργο είναι μία σπουδή πάνω στον ηχοχώρο. Μία προσπάθεια διερεύνησης της “κίνησης” του ήχου στις τρεις διαστάσεις. Από αυτό υπαγορεύεται και η ανάγκη χρησιμοποίησης του μεγάλου αριθμού οργάνων, που υποδεικνύεται στην παρτιτούρα (18-16-14-12-10, σύνολο 70 έγχορδα), σε συγκεκριμένη διάταξη καθώς και η λειτουργία τους ένα-ένα, αρκετές φορές και σε σολιστικό ρόλο.

Η ιδέα – η οποία με απασχόλησε για τουλάχιστον τρία χρόνια, προσπαθεί να υλοποιηθεί χρησιμοποιώντας:

α) Την “κάθετη” διάσταση του ήχου, είτε με την ίδια νότα σε ταυτοφωνία, που διαδοχικά περνά σε συγχορδία - άλλοτε πολυδιασπασμένη κι άλλοτε όχι - ή το αντίστροφο, είτε με συγχορδίες *tutti*, που δημιουργούνται σταδιακά μέχρι να ακουστούν πλήρεις και αντίστροφα πάλι (αρνητικές συγχορδίες).

β) Την “οριζόντια κατά μήκος” διάσταση, κινώντας τον ήχο διαδοχικά από ομάδα σε ομάδα οργάνων, από αριστερά προς τα δεξιά της ορχήστρας και αντίστροφα.

γ) Την “οριζόντια κατά πλάτος (βάθος)” διάσταση, κινώντας τον ήχο διαδοχικά από όργανο σε όργανο της ίδιας ομάδας, από εμπρός προς στα πίσω, άλλοτε το αντίστροφο και άλλοτε με πιο σύνθετο τρόπο (ελικοειδώς, διαγώνια κλπ.), συχνά και με μία “αντιστικτική” διάθεση μεταξύ των ομάδων.

Το μουσικό υλικό που χρησιμοποιείται είναι σκόπιμα λητό (περίπου 20 συγχορδίες συνολικά), ηχοχρωματικής υφής, στον βασικό ρυθμό των 4/4, σε απλά ρυθμικά σχήματα και σε ρυθμικές αγωγές, που ελάχιστες φορές ξεπερνούν

το $\bullet = 56-76$.

Σε όλες τις περιπτώσεις οι αυξομειώσεις των δυναμικών παίζουν σημαντικό ρόλο όπως επίσης και η πυκνή χρήση των ποικίλων ηχοχρωμάτων, που μπορούν να παράγουν τα έγχορδα όργανα με τις σύγχρονες τεχνικές παίξιματος (*sul tasto*, *col legno tratto*, *bartók pizzicato*, πίσω από την γέφυρα κλπ.) σε συχνές εναλλαγές με το κλασικό παίξιμο.

Το έργο είναι διάρκειας είκοσι λεπτών περίπου, σε ένα μέρος, με τη σαφή διάκριση τριών ενοτήτων, που σημειώνονται (A,B,C).

Αθήνα, 25 Φεβρουαρίου 2013

Έφη Μαρκουλάκη